

Arrest

nr. 262 808 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. JANSSENS
Keizerlaan 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2021 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2021 wordt beslist tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. A. (...) geboren te Quetta, op 14.06.1993 en van nationaliteit te zijn : Pakistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 24.06.2021 (1)

Overwegende dat op 13.04.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Zweden op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 04.05.2021 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 24.06.2021 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

De betrokkene had op 04.05.2021 te Arendonk een onderhoud met verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk betreffende de implicaties van de beslissing d.d. 30.04.2021. Op 25.05.2021 diende de betrokkene een verzoekschrift tot annulatie van de beslissing dd. 30.04.2021 in bij de RW. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de betrokkene verblijft te Grens 77 2370 Arendonk en betreffende deze procedure woonplaats kiest te Oostenstraat 38 bus 201 2018 Antwerpen te weten het kantoor van zijn advocaat.

De verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken deelde op 14.06.2021 mee dat de betrokkene het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming. De betrokkene maakte geen verblijfplaats bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening ervan in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden te weten tot 13.10.2022"

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie herneemt verzoekende partij haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en geeft zij volgende repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

"Eerste en enige middel: Schending van artikel 29(2) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 ("Dublin III Verordening"), de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsprincipe als beginsel van behoorlijk bestuur

13. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd op grond van de voornaamste overweging dat Verzoeker beschouwd wordt te zijn ondergedoken. Deze aannahme is gebaseerd op de melding van de

verbindingsambtenaar van DVZ d.d. 14 juni 2021 dat Verzoeker het opvangcentrum verlaten zou hebben met onbekende bestemming en zonder een verblijfplaats bekend te maken aan de diensten van DVZ. Verwerende partij meent dat "hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd." (stuk 1) De wettelijke grondslag voor de verlenging van de overdrachtstermijn waarop de Verwerende partij de beslissing steunt is artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening.

14. Vooreerst wenst Verzoeker te onderlijnen dat hij nog steeds in het opvangcentrum te Arendonk verblijft en geenszins de intentie heeft of heeft gehad om zich te onttrekken aan de autoriteiten teneinde een mogelijke overdracht aan Zweden te voorkomen. Omwille van dit gegeven, wat hieronder verder beargumenteerd wordt, houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening in.

15. Ten tweede is de bestreden beslissing tevens behept met een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, aangezien de beslissing geen melding maakt van de precieze feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en niet afdoende gemotiveerd werd, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

16. De bestreden beslissing werd aldus enkel gebaseerd op het algemene vermoeden dat Verzoeker ondergedoken is en dit vermoeden is louter gebaseerd op de algemene feitelijke overweging dat de verbindingsambtenaar op 14 juni 2021 meldde dat Verzoeker het opvangcentrum zou hebben verlaten met onbekende bestemming en zonder een verblijfplaats op te geven. Gelet op het feit dat Verzoeker in het opvangcentrum verblijft vanaf 16 maart 2021 tot heden en gelet op het feit dat Verzoeker niet gehoord werd, noch dat de feitelijke gegevens werden nagekeken, kan de bestreden beslissing de zorgvuldigheidstoets niet doorstaan.

17. In wat volgt, worden deze argumenten verder uiteengezet.

A) Schending van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening

18. Het eerste middel wordt in de eerste plaats gesteund op de bepalingen van de Dublin III Verordening. Artikel 29(2) van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. "

De Verordening bepaalt dat de reguliere overdrachtstermijn van 6 maanden verlengd kan worden indien de betrokkene effectief onderduikt. Volgens artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening wordt voor de toepassing van deze verordening onder "risico op onderduiken" verstaan "het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken". De verordening bevat echter geen definitie van het begrip "onderduiken" zelf en nergens wordt uitdrukkelijk gesteld dat er sprake moet zijn van een intentie om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken om zijn overdracht te voorkomen.

19. Het Hof van Justitie geeft in het arrest Jawo een interpretatie van de normale betekenis van "onderduiken". In deze zaak gaf de heer Jawo geen adres op nadat hij het opvangcentrum verlaten had. In tegenstelling tot de situatie van Verzoeker, was het de heer Jawo bovendien wettelijk verboden om het district ressorterend onder de Vreemdelingendienst van de stad Heidelberg niet - en zelfs niet tijdelijk - verlaten zonder toestemming van de overheid. Dit verbod stond uitdrukkelijk bepaald in de paragrafen 56 tot en met 58 van de Duitse Asielwet. De heer Jawo heeft in juni 2015 dit wettelijk verbod geschonden. Bovendien heeft de heer Jawo gedurende een relatief langere periode (vanaf begin juni tot 16 juni 2015) niet meer verbleven in de hem toegewezen woning, zonder dat de autoriteiten hiervan op de hoogte waren, waardoor een geplande overdracht niet kon worden uitgevoerd/ De heer Jawo verklaarde dat hij begin juni 2015 naar een vriend reisde in een andere Duitse stad en dat hij terugkeerde van zodra dat hij vernam dat de politie hem was komen zoeken op het adres in Heidelberg en hij het geld had om terug te keren. Er werd door de Duitse rechter een prejudiciële vraag gesteld of het voldoende was voor de Staat om vast te stellen dat de asielzoeker de hem toegekende woonplaats had verlaten zonder die autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. Het Hof van Justitie geeft een interpretatie van de betekenis van "onderduiken":

"In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „ onderduiken ", dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets - in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht -, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen. ”

Het Hof stelt hiermee dat de Staat er mag van uitgaan dat de betrokken persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, wanneer die persoon de hem toegekende woonplaats verlaat zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen van de nieuwe woonplaats. Dit vermoeden geldt echter enkel wanneer de betrokken persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten. In de bewoordingen van het Hof:

“Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

[...]

Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken. ”

Samengevat dient artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening als volgt geïnterpreteerd te worden:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten ”

20. De Dienst Vreemdelingenzaken, op verzoek van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, maakt in onderhavig geval een verkeerde toepassing van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening door aan te nemen dat Verzoeker het opvangcentrum verliet zonder een adres van zijn nieuwe woonplaats op te geven. Verzoeker betwist deze beslissing ten eerste omwille van twee redenen.

21. Ten eerste is verzoeker niet ondergedoken en verblijft hij nog steeds in de hem toegewezen verblijfplaats, namelijk het opvangcentrum Grens 77 te Arendonk. Dit blijkt uit het verblijfsattest, opgemaakt op 22 juli 2021 (stuk 3). Dit attest bewijst dat Verzoeker tot op heden in het opvangcentrum verblijft en dit sinds 16 maart 2021. Verzoeker heeft dus geenszins de hem toegekende woonplaats verlaten zonder een nieuw adres van woon- of verblijfplaats op te geven teneinde de overdracht naar Zweden te voorkomen. A fortiori vormt het verblijfsattest een sluitend tegenbewijs ten aanzien van de aanname dat verzoeker de intentie heeft of zou hebben gehad om onder te duiken, dan wel om zich te onttrekken aan de autoriteiten opdat hij zijn overdracht aan Zweden zou kunnen voorkomen. De overdracht is nog steeds mogelijk aangezien Verzoeker er niet “doelbewust voor zorgt dat hij buiten het

bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht". De loutere melding van de verbindingsambtenaar op 14 juni 2021 dat Verzoeker het opvangcentrum - dat bovendien een open opvangcentrum is - verlaten heeft met een onbekende bestemming en zonder de diensten in te lichten van een nieuwe verblijfplaats, kan onmogelijk als ernstig bewijs worden beschouwd voor de vaststelling dat Verzoeker zogenaamd trachtte onder te duiken.

Toch meent Verwerende partij dat het verblijfsattest "geenszins een bewijs [is] dat hij aldoor in het centrum verbleven heeft." Dit hoeft ook in de eerste plaats niet geleverd te worden, aangezien het een open opvangcentrum betreft. Verwerende partij vervolgt de opmerkingen door onterecht te stellen: "Hoegenaamd is het geen bewijs dat verzoeker geen intentie zou hebben gehad om onder te duiken, daar het hebben van een officieel verblijfadres niet wil zeggen dat [wellicht de betrokkene] niet kan verdwijnen." Er wordt gesteld dat aangezien Verzoeker voorwerp was van een Dublin-weigeringsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten, hij "dus zijn redenen [had] om onder te duiken, daar hij het voorwerp zou kunnen uitmaken van een verwijdering van het grondgebied. Uit geen enkel ander gegeven blijkt dat Verzoeker geen medewerking verleende aan de Belgische bevoegde instanties gedurende zijn verblijf in België.

Op basis van artikel 7(1) van de Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: "Opvangrichtlijn") zouden verzoekers zich in de regel vrij moeten kunnen bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat of minstens binnen een gebied dat de onvervreembare sfeer van het privéleven niet aantast en voldoende bewegingsvrijheid biedt. Op deze principiële bewegingsvrijheid kan enkel op grond van een wettelijke basis ingeperkt worden, zoals de volgende leden van artikel 7 van de Richtlijn 2013/33/EU voorzien. Artikel 14 van het Koninklijk besluit van 2 september 2018 tot vaststelling van het stelsel en de werkingsregels van toepassing op de opvangstructuren en de modaliteiten betreffende de kamercontroles bepaalt het volgende:

"Art. 14 Het recht van de bewoner om te verblijven in de verplichte plaats van inschrijving die hem werd toegewezen, impliceert een minimale verplichting tot verblijf in de opvangstructuur. Bij niet-naleving van deze verplichting wordt de plaats van de bewoner ter beschikking gesteld en moet hij de toewijzing van een nieuwe opvangstructuur vragen overeenkomstig de wet. De afwezigheden tijdens de nacht dienen gemeld te worden aan de opvangstructuur. Na drie opeenvolgende nachten van afwezigheid zonder voorafgaande melding of na in totaal 10 nachten van afwezigheid in een periode van 30 dagen kan de bewoner uitgeschreven worden uit de opvangstructuur. "

Het verblijfsattest (stuk 3) bewijst dat Verzoeker geenszins uitgeschreven werd uit de opvangstructuur door langdurige afwezigheid. Gezien het een open opvangcentrum betreft en de bestreden beslissing steunt op de enkele vaststelling dat Verzoeker het opvangcentrum op 14 juni 2021 verliet met onbekende bestemming en zonder nieuwe verblijfplaats op te geven, kan Verwerende partij niet ernstig verantwoorden dat Verzoeker vermoedelijk de intentie had om zich te onttrekken van de autoriteiten teneinde een overdracht naar Zweden te verhinderen.

22. Ten tweede blijkt uit geen enkel element dat Verzoeker uitdrukkelijk geïnformeerd werd dat hij de verplichting had om bij het verlaten van het opvangcentrum steeds een verblijfplaats op te geven bij de diensten van DVZ. Zoals reeds hierboven gesteld werd, is het opvangcentrum te Arendonk een open opvangcentrum, dat rechtstreeks beheert wordt door Fedasil. Het is de bewoners dus principieel toegestaan om het centrum te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat Verzoeker geïnformeerd werd over de verplichtingen die op hem rusten in geval hij het centrum zou verlaten, hoewel dit volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Jawo wrel een voorwaarde is om te mogen aannemen dat een persoon als ondergedoken beschouwd kan worden.

23. De toepassing van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening is aldus kennelijk onwettig, aangezien er in casu geen sprake is van onderduiking in hoofde van verzoeker en deze nog steeds in het opvangcentrum verblijft. De bestreden beslissing schendt op die manier de Dublin III Verordening en bovendien de algemene zorgvuldigheidsplicht om de administratieve beslissingen afdoende te motiveren op basis van correcte feitelijke overwegingen (zie infra).

B) Schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht

24. Uw Raad heeft in arrest 231 055 reeds aangegeven dat de zorgvuldigheidsplicht onderzocht kan worden in het licht van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. "

25. Bovendien geldt de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

26. Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd uit welke gegevens blijkt dat verzoeker “het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming” en “geen verblijfplaats bekend [maakte] en geen contact op[nam] met onze diensten.” De vraag kan gesteld worden of de bestreden beslissing genomen werd op basis van een zorgvuldige voorbereiding en correcte feitenvinding. De directeur van het opvangcentrum heeft zonder verwijl een attest van verblijf overgemaakt aan de raadsman van Verzoeker om zijn officiële verblijf in het centrum te attesteren (stuk 3). Verzoeker begrijpt dan ook niet op basis van welke gegevens de bestreden beslissing genomen werd.

27. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien niet, zoals hierboven reeds werd aangehaald, dat Verzoeker werkelijk geïnformeerd was over de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening. Het opvangcentrum te Arendonk is geen gesloten opvangcentrum en bewoners mogen het opvangcentrum verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt alleen dat een verbindingsambtenaar meldde op 14 juni 2021 dat verzoeker het centrum verliet met onbekende bestemming en zonder een verblijfplaats bekend te maken. Gezien hij nog steeds in het opvangcentrum verblijft, is het onduidelijk op basis van welke gegevens de bestreden beslissing genomen werd. Nergens wordt bovendien verwezen naar de wettelijke voorwaarden vermeld in artikel 14 van het Koninklijk besluit van 2 september 5 RvV, 9 januari 2020, nr. 231 055, ow. 3.3.1. 2018 of enige andere wettelijke basis die de principiële bewegingsvrijheid van Verzoeker rechtmatig zou kunnen inperken en waaruit vervolgens kan afgeleid worden dat het niet naleven van die regels leidt tot een onweerlegbaar vermoeden van onderduiking, zoals dat vereist is om de verlenging van de overdrachtstermijn te kunnen verantwoorden op grond van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening. De bestreden beslissing schendt hierbij de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsprincipe als beginsel van behoorlijk bestuur.

28. Omwille van alle voorafgaande redenen is het middel bijgevolg gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij als volgt:

“De bestreden beslissing stelt:

“(..)”

Ondanks het feit dat verzoeker nu via een attest tracht te bewijzen dat hij het centrum niet verlaten heeft, kon door de verbindingsambtenaar op 14.06.2021 alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker het centrum verlaten had met een onbekende bestemming. Verzoeker had tevens nagelaten de diensten voor asiel en migratie in te lichten van zijn nieuwe verblijfplaats. Het attest dd. 22.07.2021 vermeldt dat verzoeker sinds 16.03.2021 het centrum van Arendonk als verplichte plaats van inschrijving en verblijfadres heeft, maar dat is geenszins een bewijs dat hij aldoor in het centrum verbleven heeft. Hoegenaamd is het geen bewijs dat verzoeker geen intentie zou hebben gehad om onder te duiken, daar het hebben van een officieel verblijfadres niet wil zeggen dat niet kan verdwijnen. Aan verzoeker is namelijk op 03.05.2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) betekend. Verzoeker had dus zijn redenen om onder te duiken, daar hij het voorwerp zou kunnen uitmaken van een verwijdering van het grondgebied.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de termijn voor overdracht onterecht werd verlengd. Zij is immers nooit ondergedoken en heeft steeds verbleven in het open opvangcentrum te Arendonk.

3.5. De Raad wijst erop dat het in casu niet betwist is dat de Zweedse autoriteiten op 13 april 2021 instemden met het verzoek tot overname.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn liep tot en met 13 oktober 2021. Voor 14 oktober 2021 diende de verwerende partij verzoekende partij aldus over te dragen aan de Zweedse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.

Of verzoekende partij kan beschouwd worden als “*ondergedoken*” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificeert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. (eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 *Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.*

59 *Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).*

60 *In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.*

61 *Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.(..)*

De Raad merkt op dat de ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

3.6. In casu stelt de verwerende partij dat de verbindingssambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken op 14 juni 2021 meedeelde dat verzoekende partij het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming. Verzoekende partij maakte geen verblijfplaats bekend en nam geen contact op met het bestuur. Derhalve wordt verzoekende partij als ondergedoken beschouwd.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een e-mailbericht van 14 juni 2021 bevindt, gericht aan de dienst “Asylum Dublin” van dienst vreemdelingenzaken. Deze e-mail is afkomstig van S.I., diensthoofd FITT (Familie Identificatie Terugkeer Team) en luidt:

*“Beste,
A.A. (..)
A.A. (..)
Zijn beide vertrokken met onbekende bestemming
Kan hun akkoord verlengd worden?
Met vriendelijke groet,”*

Op grond van deze mededeling neemt de verwerende partij de bestreden beslissing.

3.8. Verzoekende partij legt evenwel een stuk voor, afkomstig van de sociale dienst van het opvangcentrum te Arendonk en opgesteld op 22 juli 2021 waarin geattesteerd wordt:

“Geachte,

Ondergetekende, W.M. (..), directeur van het opvangcentrum voor asielzoekers te Arendonk, bevestigt hierbij dat bovenvermelde persoon in ons land een asielaanvraag heeft ingediend.

Krachtens de artikels 9 tot en met 11 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd aan betrokkene door de Dienst Dispatching van het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers het opvangcentrum voor asielzoekers te Arendonk als verplichte plaats van inschrijving toegewezen.

Krachtens de artikels 3 en 6 van bovenvermelde wet ontvangt zij in dit centrum materiële hulp.

Betrokkene verblijft hier sinds 16/03/21.

(..)”

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een geactualiseerde versie voor van voormeld stuk, gedateerd op 4 oktober 2021, en waarin door de sociale dienst van het opvangcentrum te Arendonk nogmaals bevestigd wordt dat verzoekende partij er verblijft sinds 16 maart 2021.

3.9. Gelet op de informatie van de sociale dienst van het opvangcentrum te Arendonk waaruit blijkt dat verzoekende partij er sinds 16 maart 2021 verblijft kan niet aangenomen worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich ent correct is. In casu kan aldus geenszins gesteld worden dat verzoekende partij is ondergedoken.

3.10. Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen opmerkt dat het attest van het opvangcentrum geen bewijs betreft dat verzoekende partij “aldoor” in het centrum verbleven heeft, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt duidelijk gesteld: “*Betrokkene verblijft hier sinds 16/03/2021.*” Er wordt niet gesteld dat verzoekende partij enige tijd elders verbleven heeft of het centrum gedurende een bepaalde tijd zou verlaten hebben. Uit de bewoordingen van het attest kan slechts blijken dat verzoekende partij aldaar sinds 16 maart 2021 verblijft. Dit alles temeer nu ook niet blijkt dat verzoekende partij uitgeschreven werd uit het opvangcentrum, terwijl dit conform artikel 14 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 tot vaststelling van het stelsel en de werkingregels van toepassing op de opvangstructuren en de modaliteiten betreffende de kamercontroles wel een mogelijkheid is indien de verplichting tot verblijf in de opvangstructuur niet wordt nageleefd. Het betoog dat verzoekende partij redenen had om onder te duiken volstaat niet om aan te nemen dat verzoekende partij ook werkelijk ondergedoken is.

3.11. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2021 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER